

“Hi havia una vegada...”

...CONTES ENCETATS,
CONTES CONTATS!!!

Maig 2014

UNA FANTÀSTICA
AVENTURA ESTEL·LAR

Inici: Fragment de *El Petit Príncep* d'Antoine de Saint-Exupéry
(Seminari Dinamització Biblioteques Escolars -CRP Baix Llobregat I. Sant Feliu de Llobregat)

Nus: Alumnes 5èB Escola Miquel Martí i Pol, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Maria Domínguez)

Desenllaç: Alumnes 5èB Escola Verge de la Salut, Sant Feliu de Llobregat
(Tutora: Eva Aguado)

Una vegada vaig conèixer un geògraf que em va explicar::

- ***Les geografies són els llibres més preciosos de tots els llibres . No passen mai de moda. És molt estrany que una muntanya canviï de lloc. És molt estrany que un oceà es quedi sense aigua.***

Aquella nit, després d'haver sopat, em vaig posar al llit a mirar per la finestra i vaig comprovar que res no havia canviat: ni els rius, ni les estrelles, ni la lluna... Tenia raó el geògraf, seria molt estrany que això canviés.

Després d'unes setmanes, una nit de llamps i trons, vaig tornar a mirar per la finestra i tot, toooooooooooooooooooooo havia canviat!

Al fons del paisatge vaig veure una muntanya en moviment, pensava que estava somniant, però no, era veritat... passaven coses molt estranyes.

Hauria de ser migdia però encara era de nit, tot era fosc com la gola del llop, el mar anava retrocedint, les estrelles queien d'una en una, era impressionant! La pluja era de confits, no pas d'aigua...què estrany!

Vaig decidir sortir de casa i de cop em vaig veure, no sé com, a sobre d'una estrella viatjant pel cel. Des de dalt es veia la ciutat com si tot fos un dibuix immens. Cada cop m'apropava més a la lluna, pensava que era l'únic que no havia canviat però m'equivocava, la lluna sí havia canviat, semblava i feia l'olor d'aquell formatge tan bo que em preparava l'àvia quan era petit. Vaig estar una estona explicant-li coses de la meva estimada àvia i després vaig prosseguir el viatge.

- **Adéu lluna, segueixo el meu camí!**

Seguia viatjant i l'estrella em va començar a parlar.
Què passava? Les estrelles parlaven o era la meva imaginació?

De sobte va passar pel nostre costat un planeta fora d'òrbita,
"Zuuiiiiiii", quasi caic !

No vaig pensar en que l'estrella parlés però sí, en el fet de que tots els planetes estaven canviant : Saturn no tenia l'anell principal, Júpiter anava disminuint, Mercuri es tornava fred, Neptú canviava de forma...
Tot i aquests canvis, jo seguia respirant a l'espai sense cap mena d'ajuda com duen els astronautes...

- ***Uf! Si estigués aquí el meu amic geògraf que sempre deia que mai no canviaria res** –anava jo pensant.*

El pitjor, va ser quan vaig tornar a visualitzar la Terra i em vaig adonar que estava canviant, els colors ja no eren marró i blau, i el blau anava desapareixent.
No podia ser, la Terra s'estava assecant, els blaus dels mars, dels oceans, dels rius, dels llacs anaven canviant, ja no hi havia vida, tot semblava un desert.
Què horrible!

Vaig pensar ràpidament en la meva família, com estarien? Haurien sobreviscut?
I els amics ? I casa meva, com estaria?

Havia de trobar una solució, però quina ?
Mirant la Terra, trist, amb melancolia, vaig adonar-me que hi havia un camí d'estrelles, les que al principi queien d'una en una. Llavors, vaig decidir seguir-les pensant que trobaria una solució.

On em portaria aquest camí d'estrelles?
Trobaria alguna solució?
Tindria resposta del per què d'aquesta catàstrofe?

M'agradaria que . . .

M'agradaria que el camí d'estrelles em portés a un planeta que tingués un botó que ho tornés tot a la normalitat. De sobte, al costat d'un botó estava el meu amic geògraf. Jo li vaig explicar tot el que havia passat, tots els canvis que havien succeït i ell em va dir que era impossible que això hagués passat. El vaig acompanyar a la Terra perquè ho veiés amb els seus propis ulls. Per arribar al nostre planeta, vam haver de tornar a agafar el camí d'estrelles, va ser un viatge molt divertit.

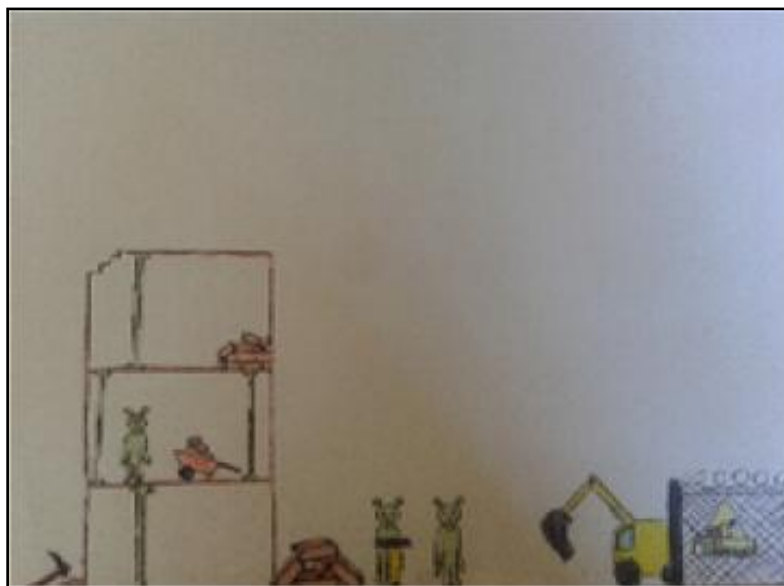
El geògraf no es podia creure el que tenia davant, mai havia vist cosa igual. Em va dir que el que havia passat era per un problema al laboratori del científic Einstein, que sempre estava provant coses noves com ara barrejar bicarbonat amb àcid de llimona. Aleshores vam anar a visitar-lo i quan vam arribar el vam trobar juntament amb Isaac Newton mirant de solucionar el problema, perquè ell sabia que havia creat tot això. L'única solució que se li acudia era trobar les peces que li faltaven per arreglar el botó, però estaven separades!

Faltaven un cargol que es trobava al planeta de Neptú, una roda a Mercuri i un martell i una molla a la Terra.

Einstein va ordenar que el meu amic geògraf i jo anéssim a buscar les peces, tot i que ens hauríem d'enfrontar als perills del camí. Va crear una màquina per fer-nos el viatge més fàcil. El meu amic i jo vam pujar a la màquina, Einstein va prémer uns quants botonets i ens vam endinsar a l'aventura.

El camí de la Terra era el més difícil, però les peces que estaven allà eren essencials per començar. El martell i el moll estaven amagats a sota del ciment d'un carrer i vam pensar que una de les màquines d'Einstein ens podria ajudar. Einstein sí tenia una màquina per nosaltres, la pala 3000; però malauradament li va deixar a una empresa de construcció i quan vam arribar a l'empresa vam veure que en comptes de persones hi havia marcians. Així doncs, vam agafar un pic d'amagat i vam tornar "pitant" fins a la vorera on hi havia el martell i el moll. Vam picar fins a trobar-los i ens vam dirigir cap a Neptú.

El camí va ser força difícil perquè ens ho vam trobar tot ple de cometes que no paraven de circular per tot arreu. Però els vam esquivar amb una màquina que els feia desaparèixer. Tot seguit, va venir una pluja d'estrelles, tot això només era el principi de la nova aventura. De sobte vam veure el cargol en un dels cràters de Neptú. Vam entrar al cràter i el vam observar que sota d'una pedra molt gran. Però el cràter estava custodiat per un guàrdia de seguretat que ens va demanar una contrasenya per poder aixecar la pedra. El geògraf va dir en veu alta:

- ***A veure, a veure...quina contrasenya podem posar al planeta Neptú?***

De sobte, el guàrdia ens va deixar passar i vam agafar el cargol. Sense saber-ho havien dit la paraula secreta: **Neptú**.

Tot seguit ens vam dirigir a Mercuri, on estava la roda, però feia moltíssima calor. Vam agafar les sabates que Einstein havia construït i que resistien a altes temperatures i vam trobar la roda dins d'una nau espacial trencada. La nau estava plena de ferralla i ens va costar una mica poder treure-la. Vam agafar la roda i ens vam dirigir cap al laboratori d'Einstein, a la Terra.

Einstein va trigar dies i dies en arreglar el botó però al final ho va aconseguir. Vaig polsar-lo i tot va tornar a la normalitat. Al dia següent, quan em vaig llevar no em recordava de res, fins que vaig trobar el petit brillant que la meva amiga estrella m'havia donat just abans de prémer el botó.

De sobte, ho vaig tenir tot clar, els meus amics i jo, plegats, vam salvar el món.

Al dia següent, el geògraf va escriure un llibre de tot el que havia succeït. El llibre va triomfar molt perquè era molt divertit i únic.

Vaig tornar a veure la meva família i els meus amics i els vaig abraçar molt fort.

PATIM, PATAM!
AQUEST CONTE S'HA ACABAT.